

Amerika se musí připravit na nadcházející éru jaderné tripolarity

 nationalinterest.org/feature/america-must-prepare-coming-era-nuclear-tripolarity-206624

7. července 2023

Závod Číny směrem k jaderné paritě se Spojenými státy a Ruskem mění mezinárodní strategickou stabilitu. Zatímco Washington zvažuje, jak oslovit dva jaderné protějšky, někteří tvrdí, že Spojené státy potřebují větší jaderný arzenál než spojené strategické síly Číny a Ruska.

To by byla tragická chyba. Rozsáhlé nahromadění jaderných zbraní by snížilo odstrašení a bezpečnost vyprázdněním amerických konvenčních sil. Místo toho musí Washington realisticky zhodnotit nebezpečí a najít nákladově efektivní metody, jak posílit odstrašení.

Jaderné zbraně jako hlavní garant národní bezpečnosti obecně poskytují vynikající návratnost investic. To však neznamená, že jsou levné.

Spojené státy v současné době modernizují celé své jaderné síly, včetně hlavic, ponorek s balistickými střelami (SSBN), strategických bombardérů a pozemních mezikontinentálních balistických střel. Nestranný Kongresový rozpočtový úřad (CBO) nedávno odhadl, že toto úsilí bude stát 634 miliard dolarů na desetileté období počínaje rokem 2021. Do roku 2030 CBO plánuje jadernou modernizaci tak, aby tvořila 12 procent rozpočtu ministerstva obrany (DOD).

Pokud Čína dosáhne jaderné parity se Spojenými státy a Ruskem, Washington by musel zdvojnásobit velikost svého arzenálu, aby se vyrovnal spojeným silám Pekingu a Moskvy. Spojené státy a Rusko mají v současnosti asi 1550 rozmístěných jaderných zbraní. V roce 2020 CBO odhaduje, že vybudování amerického jaderného arzenálu na 3 000 až 3 500 hlavic tak, aby bylo možné přežít, by stálo až 172 miliard dolarů jen na nákup nosných systémů. To je více než celý letošní rozpočet na zakázky DOD . Navíc toto číslo nezahrnuje

náklady na stavbu dalších hlavic, stejně jako náklady na údržbu, které by mohly být dalších 8 miliard dolarů ročně (nebo téměř 1 procento současného rozpočtu DOD).

I to je příliš optimistické hodnocení; sladit jadernou bombu Ruska a Číny s jadernou zbraní by bylo mnohem obtížnější a nákladnější. Už nyní problémy s dodavatelským řetězcem zdržují současné americké plány na modernizaci jaderného zařízení. Obranná průmyslová základna by se snažila zdvojnásobit velikost amerického arzenálu a v důsledku toho by téměř jistě utrpěly nejaderné vojenské investice. Moskva a Peking by navíc nezůstaly nečinné, kdyby se této jaderné expanzi ujal Washington. Místo toho by rozšířili velikost svých arzenálů, což by vyžadovalo, aby Washington věnoval ještě více času a zdrojů budování dalších jaderných kapacit.

Nic z toho není dostupné v době, kdy se Spojené státy vypořádávají s ruskou agresí na Ukrajině a bezprecedentním nárůstem čínské armády v Indo-Pacifiku. Odstrašení Číny je obzvláště skličující výzvou vzhledem k tempu její vojenské expanze. Peking se již může pochlubit největším námořnictvem na světě a sofistikovaným souborem konvenčních schopností navržených přesně k odstrašení nebo porážení amerických společných sil. Jednoduše řečeno, věnování více peněz na jaderné zbraně by vedlo k tomu, že by Spojené státy a jejich spojenci v Indo-Pacifiku překonali.

Spojené státy naštěstí tuto sebezničující politiku uplatňovat nemusí. Přes všechny řeči o partnerství „bez omezení“ je jednotný čínsko-ruský jaderný útok v dohledné době nepředstavitelný. Jak píšou ve své knize *Atomic Friends: How America Deals With Nuclear-Armed Allies*, spojení jaderného arzenálu více národů do jediné síly je mimořádnou výzvou. Přinejmenším by to vyžadovalo, aby Čína a Rusko měly jednotné vojenské velení.

Jak ukazují zkušenosti NATO, je to nutná, nikoli však postačující podmínka. Jednotná jaderná síla vyžaduje, aby jeden národ přenechal určitou kontrolu nad svými strategickými zbraněmi

ostatním. Vzhledem k důsledkům jaderné války se ani nejbližší spojenci nevzdají svých jaderných tlačítek. V 50. a 60. letech 20. století Spojené státy tlačily na Velkou Británii a Francii, aby daly své atomové zbraně pod velení NATO. Vzhledem k tomu, že NATO vede americký generál, znamenalo to v podstatě pod kontrolou USA. Ačkoli s tím Spojené království nominálně souhlasilo, britský premiér si ponechal výhradní právo rozhodnout, kdy použít – a nepoužít – londýnské jaderné zbraně. Francii by to ani nenapadlo. Žádný ruský nebo čínský vůdce se nevzdá svých jaderných zbraní druhé straně, Americký arzenál tedy musí být nanejvýš schopen odolat jadernému útoku z Ruska nebo Číny, odvetným opatřením proti této zemi a stále si uchovat dostatek sil k odstrašení té druhé. To by neměl být problém vzhledem k tomu, že americké ponorky s balistickými raketami (SSBN) zůstávají nezjistitelné a – podle ministerstva obrany – každá z nich nese dvacet balistických střel odpalovaných z ponorek s více, nezávisle zacílenými hlavicemi. Jeden nebo dva SSBN by měly být více než dostatečné, aby odradily zbývajícího protivníka po jaderné výměně.

Existují také levnější možnosti zajištění. Jakmile Spojené státy získají svůj nový strategický bombardér B-21, mohou si ponechat stávající bombardéry B-2 schopné jaderného výbuchu, stejně jako tomu bylo u B-52, který byl poprvé nasazen v roce 1961. Podobně může expandovat počet základen schopných hostit strategické bombardéry. Během krize se bombardéry mohou rozptýlit do více oblastí, takže je pro protivníka obtížné je zlikvidovat při prvním úderu.

Americké pozemní mezikontinentální balistické rakety mohou být také relativně levně přeživší – a výkonnější. Místo toho, aby stavěly více raket, mohly by Spojené státy jednoduše postavit další síla, která by je hostila. Vzhledem k tomu, že Čína a Rusko si nemohly být jisty, která síla mají mezikontinentální balistické střely v kteroukoli chvíli, musela by kterákoli země při prvním úderu vydat více

jaderných zbraní. Kromě toho, aby posílily sílu každé střely, mohly Spojené státy znovu umístit na každou střelu několik hlavic, což přestaly dělat až po přezkoumání jaderné pozice v roce 2010.

Nadcházející éra jaderné tripolarity představuje významné výzvy. Při řešení změněného strategického prostředí musí Washington najít kreativní řešení výzev, spíše než provádět nákladné, robotické politiky, které ponechávají Ameriku a její spojence zranitelnější pod jaderným prahem.

Zachary Keck je bývalý šéfredaktor časopisu The National Interest and Congressional staffer. Je autorem knihy Atomic Friends: How America Deals With Nuclear-Armed Allies . Názory vyjádřené v tomto článku jsou názory autora a neodrážejí oficiální politiku nebo postoj amerického ministerstva obrany nebo vlády USA.

Obrázek: Shutterstock.